

RED

LOUISE
KENNEDY

Vertaald door Janne Van Beek

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectbeurs van
Literatuur Vlaanderen.

Dit boek is tot stand gekomen met steun van Literature Ireland.

Eerste druk, september 2026

Copyright © 2026 by Louise Kennedy

© 2026 Nederlandse vertaling Janne Van Beek

Oorspronkelijke titel *Stations*

Oorspronkelijke uitgever Bloomsbury Publishing

Omslagbeeld Getty Images, Kevin Russ

Omslagontwerp Fien Rijks

Typografie binnenwerk Perfect Service

Auteursfoto Alexis Kirschbaum

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 935 2516 0

NUR 302

www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen
van kunstmatige intelligentie.

Voor mijn zussen

Wanneer nu iemand – en dat geldt zowel voor een minnaar van jongens als voor alle anderen – juist die helpt van zichzelf tegenkomt, op dat moment worden ze op een werkelijk onvoorstelbare manier overweldigd door gevoelens van vriendschap, vertrouwdheid en liefde. Ze willen geen seconde meer van elkaar ‘scheiden’, zoals wij dat noemen.

– Plato, *Symposium*

Oh I’m missing you under Piccadilly’s neon

– Jimmy MacCarthy, ‘Missing You’

21 oktober 1982

Het was de eerste keer dat ze met een jongen sprak. Red Camelin, een legerjas over de trui van zijn schooluniform, zat achter het provinciegebouw op een muurtje waar hij met zijn hielen tegenaan schopte. Keek haar aan, zijn hoofd schuin alsof ze iets grappigs had gezegd.

Róisín doorzocht de zakken van haar wollen jas. Hier, zei ze, en ze gaf hem de brief.

Hij trok een overdreven geconcentreerd gezicht en maakte een zwierig gebaar. Liet haar wachten. Toen plukte hij de envelop uit haar hand met een 'merci' die – opzettelijk? – klonk als *mercy*, genade, en klopte op de bovenkant van de muur alsof het een gemakkelijke stoel was. Kom erbij, zei hij.

Ze had geen gesprek verwacht, maar gaan zitten was makkelijker dan zijn blik ook maar een seconde langer te verdragen. Ze wipte op het muurtje.

Hij draaide zich opzij om haar weer aan te kijken. Heb je een peuk? vroeg hij.

Ze bood hem een Consulate aan uit een verfrommeld pakje.

Die zijn voor zwangere vrouwen. Ben je in blijde verwachting?

Ja, ik krijg een drieling.

Grinnikend stak hij voor hen beiden een sigaret op.

Mintfris, zei hij, en hij blies de rook uit door zijn neusgaten.

Ze inhaleerde diep, blij dat ze iets met haar handen kon doen.

Zeg eens, Róisín McCaffrey. Waarom ben jij van alle meisjes in Saint Attracta's College uitgekozen tot loop-meisje?

Ze wist niet wat hij insinueerde. Of misschien wist ze het wel, maar beviel het haar niet. Je had populaire meisjes en onzichtbare meisjes; Róisín was overweldigend onpopulair. Ze gleed van het muurtje af, het grindsteen schaafde haar dijen.

Waar ga jij heen? vroeg hij.

Je lacht me uit, zei ze. Er hing een pluk haar voor haar oog. De kapper van haar moeder had het moeten knippen zoals de brunette van The Human League het had, maar ze had een bloempotkapsel gekregen, dat alleen nog gered werd door haar tegendraadse lok. Ze streek het haar achter haar oren, maar het viel weer naar voren en deed af aan haar verontwaardiging.

Jezus. Ik probeerde alleen maar een praatje te maken. Dit is de enige manier waarop ik haar kan bereiken, echt aardig van je.

Red had verkering met Tina Doyle; al verkeerden ze nooit echt samen, want Tina mocht van haar vader niet met hem afspreken. Róisín had aangeboden om Red een brief door te spelen, niet omdat ze bevriend was met Tina – integendeel – maar omdat je beter bij haar in de gunst kon staan.

Red stond op en pakte zijn schooltas, een sportieve van vinyl, gloednieuw. Hij zag Róisín staren.

Ik krijg altijd het beste van het beste, zei hij.

Het was geen opschepperij, hij klonk bijna boos. Mis-

schien had hij haar niet uitgelachen. Nu wilde ze toch blijven, maar zou ze dan niet wispelturig lijken?

Ik moet naar huis. Haar gezicht gloeide.

Red had ook rode wangen – van de kou, vermoedde ze. Ik loop met je mee, zei hij.

Ze liepen langs de zijkant van het gebouw, voorbij een grote kantooruimte verlicht door tl-lampen. Achter het raam verscheen een vrouw in een pluizig roze vest die het touwtje van de jaloezieën beetpakte en hun een norse blik toewierp.

Hoestie, schat! riep Red.

De vrouw trok de jaloezieën met een ruk naar beneden.

Róisín proestte het uit, tot haar eigen verbazing; anders ergerde ze zich blauw aan dit soort flauwiteiten.

Ik heb je doen lachen, zei hij.

Ja, je bent een komisch genie.

Hij liep nu voor haar uit, achterwaarts. Laten we opnieuw beginnen. Wat is je lievelingsboek?

The White Album.

Ik zei boek.

Dat is een boek. Van Joan Didion.

Hij bleef abrupt staan. Interessant, zei hij, zijn hoofd weer schuin. Lievelingsnummer?

‘Positively 4th Street’.

Mucho mistrust. Verbaast me niks.

Ze schaterlachte.

Ook hij lachte, tevreden met zichzelf. Lievelingsfilm?

On the Waterfront.

Meen je niet. Van mij ook. Wie is Joan Didion?

Een Amerikaanse journaliste, zei Róisín. Of schrijfster, eigenlijk. Het is een essaybundel.

Bah, zei Red.

O, heel anders dan het halfgare geleuter dat we voor Engels te verstouwen krijgen.

Bacon, Lamb en Hazlitt. Om te janken.

Róisín zei dat het belachelijk was dat ze tweehonderd jaar oude verhandelingen moesten lezen van mannen die vernoemd waren naar vleeswaren, al vond ze die van Bacon over woekeraars best goed. *The White Album* leek in niets op die essays; het eerste stuk ging over water in Californië, of eerder over het gebrek eraan, wat niet heel spannend klonk, maar de manier waarop Didion erover schreef was briljant. Róisíns favoriet ging over de rechtszaak tegen de sekte van Charles Manson. Joan was door een advocaat op pad gestuurd om voor Linda Kasabian een fatsoenlijke jurk voor in de rechtszaal te kopen.

Ze was een beetje buiten adem en bang dat ze getikt had geklonken door haar Joan te noemen.

Er is dus een verband met *The White Album*, zei Red.

Vagelijk. De titel komt inderdaad van een Beatles-album, maar Manson was geobsedeerd door 'Helter Skelter'. De plaat die jij bedoelt heet trouwens officieel *The Beatles*, niet *The White Album*.

Róisín McCaffrey heeft hersens.

Is dat kritiek?

Nee! Lange tenen zeker?

Ze liepen verder. Hij vertelde dat hij *Hitler's Children* had gelezen, over de Baader-Meinhof-groep, nog zo'n voorbeeld van ontspoorde jarenzestigflowerpower. Róisín had zo'n vermoeden dat hij ook hersens had. Ze vroeg zich af waar hij het over had met Tina Doyle, die op het staatsexamen voor drie vakken was gezakt, waaronder Engels.

Ze liepen over het plein, dat niet meer was dan het breedste stuk van de hoofdstraat, met wat parkeerplaatsen. Ze had nooit kunnen aarden in dit stadje op de weg van Dublin naar Cork, waar aan de lopende band schijtend vee, rammelende bussen en trucks met opleggers passeerden. De winkels stamden uit een ander tijdperk. Een leerbewerker, handgemaakte tassen en riemen netjes uitgestald onder een rij hoofdstellen en zadels; een stoffenwinkel, waaiers oubollige stofjes op een gaatjesbord achter verrimpelde gele raamfolie tegen het verschieten.

Voor snackbar Sorrento bleven ze hangen, aangetrokken door de geur van friet en koffie met melk.

Ik rammel, zei hij. Zullen we onze middelen bundelen?

Hij had een leuke manier van praten. Ironisch, een tikje formeel. Altijd met het begin van een lachje. Ze keerden hun zakken binnenstebuiten en schraapten negentien pence bijeen, niet eens genoeg voor een kop thee. Bij het enige zebrapad maakte ze aanstalten om afscheid te nemen. Reds huis, wist ze van Tina, was in de bovenstad – een woord dat Róisín verwarrend vond, want het lag in het zuiden – maar hij stak met haar mee de straat over.

Róisín moest zich om de haverklap bukken om haar kousen te fatsoeneren, kniekousen die ze niet kon optrekken zonder onder haar rok te graaien.

Waarom dragen jullie die dingen? vroeg Red. Ze zien er belachelijk uit.

Hoor wie het zegt! Hoe jullie erbij lopen. Gehuld in een ranzige nevel van hormonen.

Hij lachte en gooide zijn hoofd in zijn nek. Jezus, zei hij. Hou je vooral niet in.

Echt, jullie zouden jezelf eens moeten zien. Wij houden jullie alleen uit elkaar door jullie lengte, kapsel en de een

of andere sneue aanpassing aan je schooluniform.

‘Hou je vooral niet in’ was sarcastisch. En hoezo, val ik niet op dan?

Hij viel op. Lang, maar niet té lang, en dat was een zegen, want té was nooit goed. Bijna zwart haar dat recht overeind stond, een beetje een haviksneus. Donkere ogen met dikke wimpers die haast nep leken. Op school werd er opgewonden over hem gefluisterd. Die keer dat hij een fles whiskey had leeggedronken en zijn maag leeggepompt moest worden. Die keer dat hij zijn schooltas uit het raam van het klaslokaal had gekeild en erachteraan was gesprongen en op de enige heuvel in de omtrek – een kunstmatige met een middeleeuwse gracht eromheen – was gaan zitten lezen. Nu ze hem kende, was zijn reputatie een raadsel. Ze had een jeugddelinquent verwacht, maar hij was nieuwsgierig, grappig. Aardig.

Je valt op, zei ze. Niet op een slechte manier. Niet perse.

Kijk eens aan. Doe nog maar een peuk.

Ze gaf hem het pakje en bukte weer om haar kousen op te trekken. Toen ze overeind kwam, keek hij haar aan. Jij valt ook op, zei hij.

Omdat ik uit het Noorden kom? Of omdat mijn pa ons in de steek heeft gelaten.

Ik zou goddomme wel willen dat mijn pa ons in de steek liet, zei hij somber.

Ze waren bij haar huis. Hier woon ik, zei ze. Hij liep achter haar aan naar binnen.

Er hing een specifieke geur in de gang, van bleekmiddel en roet en het eten van de avond ervoor, die haar normaal gesproken een vertrouwd gevoel gaf. Vandaag vond ze het muf ruiken. Red volgde haar terwijl ze haar vaste

klusjes deed. De lampen aandoen. In de laag kolengruis op het haardrooster poken tot die rook uitbraakte. De waterketel vullen. Ze zag dat hij aan de radiator in de keuken voelde. Het huis werd verwarmd door een ketel achter de haard en het zou nog een uur of twee duren voor het opwarmde. Hij liep naar de gootsteen en draaide de warme kraan open.

Comfortably numb, zei hij terwijl hij in zijn handen wreef onder de straal. Er zaten witte vlekken op zijn vingers waar het bloed niet meer stroomde.

Fan van Pink Floyd? vroeg ze. Ze stak de verrijdbare kachel aan die ze zelden gebruikte omdat ze misselijk werd van de gaslucht.

Jawel. Jij?

De fans schrikken me af.

Genoteerd. Waar is je ma?

Róisín legde uit dat haar moeder 's nachts werkte en nog in bed lag. Dat ze om en om kookten, en vanavond was het Róisíns beurt. Broodje visstick met friet, niets bijzonders.

Mij hoor je niet klagen.

Ze wilde niet dat hij wegging, maar ze wilde ook niet dat hij in hun smoezelige keuken bleef zitten. Toen ze in dit huis trokken, had haar vader de kastjes geel geschilderd om de boel op te vrolijken, maar de verf liet inmiddels los en toonde stroken van het oorspronkelijke blauw. De hele winter druppelde er condens van de muren en de verwoede schoonmaakbeurten van haar moeder hielpen weinig. Vandaag leek het nog erger door de kou. Maar ze had zich geen zorgen hoeven te maken. Hij begon de aardappels te schillen die ze in de gootsteen had gekieperd, en zijn blik dwaalde van zijn taakje naar

Róisín, schijnbaar blind voor de treurnis om hem heen.

Boven liep haar moeder krakend rond. Dat werd nog wat als ze straks met z'n drieën aan tafel zaten. Erger, als hij hoorde hoe ze thuis praatte zou hij denken dat ze achterlijk was.

Ik heb twee accenten, zei Róisín. Met mijn moeder praat ik met een noordelijk accent.

Kan me niet schelen, ik heb zo'n trek dat ik het Lam Gods zou opeten. Maar je klinkt inderdaad niet echt als een *nordie*.

Róisín vertelde dat ze naar het Zuiden waren verhuisd toen ze twaalf was. Op haar eerste schooldag had ze zich aan alle leraren voorgesteld met haar naam en waar ze vandaan kwam. Tegen het einde van de ochtend bouwden een paar meisjes – met Tina op kop, zo bleek achteraf, maar dat vertelde ze niet aan Red – het zinnetje 'Róisín McCaffrey, *five miles from Belfast*' na. Sindsdien weerklonk elke keer dat ze haar mond opendeed het refrein '*how now, brown cow*', met verwrongen noordelijke klinkers. Op een vrijdag ging ze naar huis en moest het hele weekend huilen; maandagochtend op school was haar accent verdwenen. Je vindt me vast nep, zei ze.

We doen ons allemaal anders voor. En dat was een rotstreek van ze.

Haar moeder had zich aangekleed en haar haren geborsteld, klaar om te komen kijken van wie de heldere stem en het plotselinge gelach waren, maar door de nachtdienst zag ze er spookachtig uit, met bleke huid en rooddoorlopen ogen. Red zat op de plek van Róisíns vader met opgerolde mouwen brood te smeren. Hij veegde zijn handen af aan de broek van zijn schooluniform en stond op.

Mevrouw McCaffrey. Enchanté.

Róisín keek vol verbazing toe hoe haar moeders wangen rood werden. Wat een charmeur. Zeg maar Una, zei ze.

Toen hij weg was, sloot Róisín de telefoon weer aan. Die begon onmiddellijk te rinkelen.

Jezus christus, eindelijk! siste Tina. Ik heb je wel tien keer gebeld.

Ik had toch gezegd dat mijn moeder de telefoon eruit trekt om te slapen.

Stomme koe, zei Tina met een lachje, al bedoelde ze het waarschijnlijk niet als grap. Róisín zag het door de vingers. Iedereen zag altijd alles wat Tina deed door de vingers.

En? Heb je hem de brief gegeven? Heeft hij hem open-gemaakt?

Hij heeft hem in zijn zak gestoken.

Jezus! Om gek van te worden. Wat heeft hij over me gezegd?

Niets.

Zo is hij, stille wateren diepe gronden, zuchtte Tina dromerig. Wat vind je van hem?

Róisín was tot een aantal conclusies gekomen over Red Camelin, maar ze wist wel beter dan Tina de indruk te geven dat ze genoeg tijd met haar vriendje had doorgebracht om zich een mening te vormen.

Op de achtergrond klonk geschreeuw. Pa draait helemaal door vandaag, zei Tina. Wanneer ga je het antwoord halen?

Red had niets meer over de brief gezegd nadat hij hem had aangenomen. Hij had bij het weggaan alleen nog

‘hou je taai’ over zijn schouder geroepen. Róisín treuzelde, bang om Tina de waarheid te vertellen, maar ze werd gered door kapitein Doyle, die zo te horen briesend als een stier bij Tina in de buurt kwam. De verbinding werd verbroken. Róisín legde de hoorn op de haak.

Ze liep naar de woonkamer. Haar moeder lag languit op de bank, haar voeten op de armleuning. Het is hollen of stilstaan met jou, zei ze. Een jongen mee naar huis en de telefoon roodgloeiend.

Red is niet mijn vriendje! Tina gaat met hem. Haar pa zegt dat hij tuig van de richel is en laat haar het huis niet uit. Ik heb een brief voor haar afgegeven.

Haar moeder kwam overeind en trok haar benen op.

Speel je loopmeisje? Voor Tina?

Róisín voelde het bloed naar haar wangen stijgen. Ja.

Jezusmaria. Heb je geen greintje trots?

Róisín was te zeer uit het veld geslagen om meteen antwoord te geven. Ik, geen trots? bracht ze uiteindelijk uit, haar stem gesmoord door een snik die vanuit haar buik omhoogkwam. Ik? Dat is een goeie. Ik zal eens in de vuilnisbak kijken of ik hem tussen de restjes tegenkom. Misschien zit jouw trots er ook wel tussen. De shitzooi die jij van papa slikt.

Hoe durf je zo’n toon tegen me aan te slaan.

Róisín stampte keihard de trap op en liet de deur van de woonkamer open om haar moeder op stang te jagen. Ze ging op bed liggen en knipte haar leeslampje aan. Er was een regel in huis – nooit met ruzie gaan slapen – die de laatste tijd regelmatig met voeten getreden werd. Ironisch dat het haar vaders regel was, want hij was meestal de oorzaak van het conflict. Una sprak met genegenheid over hem, Róisín schold hem uit voor sukkel, opportu-

nist, leugenaar. Dit was anders: haar moeder had haar vol afkeer aangekeken. Róisín had nooit toegegeven hoe eenzaam het afgelopen jaar was geweest, toen de meisjes niet meer tegen haar praatten, ze was te beschaamd om haar moeder te laten merken dat ze zo'n afschuwelijk kind op de wereld had gezet. Maar Una wist dat er iets mis was, want ze merkte op dat de telefoon nog maar zelden ging en spoorde haar vaak aan om haar kamer uit te komen. Begreep ze dan niet dat Róisín koste wat kost moest voorkomen dat het opnieuw gebeurde? Was het echt zo erg om klusjes op te knappen voor haar kwelgeest?

Boven haar bed hing een wissellijst met een foto van een schoolreisje naar de Spring Show, de nationale landbouwtentoonstelling. Ze had met de meisjes door het enorme gebouw gedooeld, tussen glimmende tractoren en geföhnde schapen, in de hoop jongens uit de rest van het land te ontmoeten. Die dag had ze het gevoel gehad dat ze erbij hoorde, maar de foto vertelde een ander verhaal: het zag eruit alsof ze erbij was geplakt. Ze deed haar ogen dicht en speelde het spelletje dat ze had bedacht toen haar vader voor het eerst was doorgedraaid. Ze spelde haar kolkende gedachten om ze onschadelijk te maken en deelde de letters per twee op om een even aantal te krijgen. HE BJ EG EE NT RO TS danste als een nieuwsflits achter haar gesloten oogleden tot ze in slaap viel. Ze droomde dat ze op de ingelijste foto poseerde naast mannen uit het Stalin-tijdperk in militair uniform. Terwijl ze ernaar keek, vervaagde haar beeltenis tot er niets van overbleef.